

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost: Turecko
bytem v České republice: X
zastoupeného advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČO 000 07 064
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2026, č. j. OAM-9010-9/ZR-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V tomto rozsudku se soud zabývá posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí, kterým byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a stanovena povinnost vycestovat z území České republiky cizinci odsouzenému za spáchání úmyslného trestného činu, do jeho soukromého a rodinného života. Posouzení je činěno v kontextu tvrzené ztráty příjmu cizince, jímž podporoval členy své rodiny v zemi původu.

Za správnost vyhotovení X.

I. Napadené rozhodnutí

2. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále také „*napadené rozhodnutí*“) zrušil žalovaný platnost zaměstnanecké karty žalobce z důvodu jeho pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Lhůtu k vycestování žalobce z území České republiky stanovil žalovaný na 30 dní od právní moci rozhodnutí. Žalovaný při rozhodování postupoval dle § 46e odst. 1 a 2 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále „*zákon o pobytu cizinců*“).
3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil.

II. Žaloba a její obsah

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Podání žaloby odůvodnil tím, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to ve vztahu k ekonomické situaci v Turecku v kontextu tvrzených obav žalobce o zajištění výživy jeho manželky a nezletilých dětí žijících v Turecku v případě jeho návratu do země původu. Žalovaný nezjišťoval hranici bídy a chudoby v Turecku a aktuální situaci v Turecku neověřil z více nezávislých zdrojů. Zprávy tureckého statistického úřadu, z nichž žalovaný vycházel, jsou dle odborné společnosti nedůvěryhodné. Žalovaný dle žalobce pochybil, když neprovedl výslech žalobce a jeho manželky, kterým by mohla být prokázána ekonomická situace rodiny v kontextu hospodářského dění v Turecku a závislost rodiny na příjmu žalobce dosahovaného v České republice. Žalovaný dále postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V napadeném rozhodnutí totiž vychází z podkladů, k nimž se žalobce nemohl vyjádřit. Vzhledem k uvedenému se žalovaný dle žalobce nemohl dostatečně vypořádat se zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
6. Žalobce přicestoval do České republiky z ekonomických důvodů, aby zajistil výživu své rodině. Část výdělku ve výši 15 000 Kč měsíčně zasílá žalobce do Turecka své manželce na její výživu a výživu společných dětí narozených v roce 2016 a 2023. Manželka a děti žalobce žijí v X, manželka žalobce celodenně pečuje o mladšího syna a jejím jediným příjmem jsou peníze od žalobce. V Turecku je vysoká míra inflace a vysoká nezaměstnanost. Nízké platy v kombinaci s vysokými cenami významně snižují životní úroveň obyvatel země. V případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty a návratu do Turecka, kde bude žalobce muset hledat zaměstnání, budou manželka a děti žalobce ohroženi na výživě. Hranice chudoby v Turecku pro čtyřčlennou rodinu činí cca 45 000 Kč, hranice hladu cca 14 000 Kč. Průměrná čistá mzda v Turecku činí cca 8 700 Kč. Žalobce nebyl v minulosti soudně trestán, nyní jde o jeho první odsouzení a méně závažnou trestnou činnost. Vzhledem k uvedenému by zrušení platnosti zaměstnanecké karty dle žalobce představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, bylo by v rozporu se zájmem jeho dětí.
7. Dle žalobce jsou závěry žalovaného v rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „*NSS*“), konkrétně s rozsudkem NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 95/2025-20. Dle uvedeného rozsudku je žalovaný v řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty povinen zabývat se námitkou nepřiměřených dopadů do soukromého a rodinného života

žalobce spočívající v tvrzení, že nemožnost výtěžné činnosti v České republice bude mít vliv na finanční situaci rodiny v zemi původu, včetně nezletilého dítěte.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí.
9. Poukázal na skutečnost, že žalobce neuvedl žádný důvod, pro který by bylo obstarávání prostředků omezeno pouze na území České republiky. Údaje o ekonomické situaci v Turecku, z nichž žalovaný vycházel, byly čerpány z mezinárodně uznávaných srovnávacích platforem a jsou veřejně přístupné na internetu. Jde o skutečnosti obecně známé ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. K žalobcem spáchanému přestupku žalovaný uvedl, že nejde o méně závažnou trestnou činnost. Získání řidičského oprávnění podvodným způsobem představuje přímé a bezprostřední ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Snaha o legalizaci účasti v silničním provozu prostřednictvím falzifikátu svědčí o hluboké neúctě žalobce k právnímu řádu. Absenci nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, obdobně jako neprovedení výslechu manželky žalobce, žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Napadené rozhodnutí nebrání žalobci v realizaci rodinného života v Turecku, kde se nachází jeho rodina.

IV. Přezkum věci soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Žaloba není důvodná.
12. Z předloženého správního spisu zjistil soud následující pro věc rozhodné skutečnosti.
13. Žalobce byl oprávněn k dlouhodobému pobytu na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností do 6. 5. 2026. Trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 3. 2025, č. j. 12 T 33/2025-43, byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a trestu propadnutí věci. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 2. 7. 2025. Uvedeného trestného činu se žalobce dopustil tím, že při žádosti o vydání řidičského průkazu České republiky předložil padělaný řidičský průkaz Turecka. Žalobce je ženatý. Jeho manželka a dvě nezletilé děti narozené v letech 2016 a 2023, všichni turecké státní příslušnosti, žijí v Turecku a nemají žádnou vazbu na Českou republiku. Žalobce měsíčně posílá z příjmu získaného v České republice manželce 15 000 Kč na její výživu a výživu nezletilých dětí. S ohledem na celodenní péči manželky žalobce o mladšího potomka jde o jediný příjem rodiny.
14. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37. Podle odstavce druhého téhož zákonného ustanovení ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší platnost zaměstnanecké karty, stanoví lhůtu k vycestování z území; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
15. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

16. Otázkou posuzování dopadů rozhodnutí, kterým bylo zrušeno pobytové oprávnění podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců co do přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, se NSS již několikrát zabýval. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 148/2023-25, zejm. odst. 19. NSS judikoval, že *v případě rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tedy přiměřenost rozhodnutí zásadně neposuzuje, což je v souladu se smyslem a účelem zákona, jímž je efektivní ochrana společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činnost. S ohledem na to, že Česká republika je smluvním státem Úmluvy (pozn. soudu: Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod), jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce, jsou však správní orgány povinny k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy přihlídnout, avšak pouze ke konkrétní námitce účastníka (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, odst. [21], ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, odst. [10] a [11], ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 287/2015-33, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, odst. [14] a [16], ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. [10], ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, odst. [19] až [21]; nověji ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. [9] a [10], a ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, odst. [16]).*
17. Dle judikatury NSS není vyloučeno, aby nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince představovala nemožnost výdělečné činnosti cizince v České republice mající vliv na finanční situaci jeho rodiny v zemi původu. Správní orgán je povinen posoudit tvrzení cizince o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, nejde-li o tvrzení na první pohled nemyslitelná či zdánlivá. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 95/2025-20.
18. Povinností správního orgánu není posuzovat povahu, závažnost či další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika spáchaného úmyslného trestného činu. Správní orgán posuzuje toliko podmínku stanovenou § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a sice zda byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, odst. 18, a rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, odst. 15.
19. V projednávané věci je nesporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, konkrétně padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Byla tak naplněna hypotéza, resp. speciální skutková podstata podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
20. V souladu s výše citovanou judikaturou NSS byl žalovaný povinen zabývat se k námitce žalobce přiměřeností dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To zahrnuje i posouzení možného faktického dopadu rozhodnutí do situace jeho manželky a nezletilých dětí, byť žijících mimo Českou republiku. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je navázáno na konkrétní a myslitelnou námitku. Rozsah vypořádání je předurčen mírou konkrétnosti namítané nepřiměřenosti.
21. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pracuje v České republice. Je ženatý a má dvě nezletilé děti. Manželka s dětmi žije v Turecku, všichni mají tureckou státní příslušnost. Část příjmu získaného v České republice zasílá žalobce manželce do Turecka jako příspěvek na její výživu a výživu společných dětí. Manželka a děti žalobce nemají žádné vazby na Českou republiku.

22. Žalobce má za to, že nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života je dána tím, že v důsledku zrušení zaměstnanecké karty a opuštění České republiky, s nimiž je spojeno pozbytí příjmu v České republice, nebude moci zajistit výživu své rodiny (včetně nezletilých dětí) pobývajících v Turecku, a to s ohledem na nepříznivou ekonomickou situaci v Turecku.
23. Žalovaný se k tvrzené nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil. Nepřiměřenost dopadu rozhodnutí neshledal zejména z důvodu absence mimořádných okolností bránících žalobci a jeho manželce získávat prostředky prací v Turecku jako jeho ostatní státní příslušníci. Vyloučena není ani možnost zajistit si příjem v jiném státě. Soud k závěru žalovaného nemá výhrady. I dle něho k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce posuzovanému v kontextu žalobcových námitek napadeným rozhodnutím nedošlo.
24. V dané věci je podstatné, že žalobce nepřiměřený zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života odůvodňoval v zásadě obecně odkazem na nepříznivou ekonomickou situaci v Turecku, tj. vysokou míru inflace, vysokou nezaměstnanost, kombinaci nízkých platů a vysokých cen. Neuváděl žádné konkrétní mimořádné skutečnosti týkající se jeho osoby, případně členů jeho rodiny, z nichž by vyplynula závislost výhradně na příjmu žalobce získaného v České republice. Taková závislost není seznatelná ani ze správního spisu. Nebyly tvrzeny ani prokázány zvláštní skutečnosti, které by vylučovaly možnost žalobce zajistit si příjem v zemi jeho původu, případně v jiném státě podle jeho volby. Žalobce je zdravý a v produktivním věku. Vzhledem k relativně krátké době pobytu v České republice (od dubna 2024) lze rovněž stěží dospět k závěru o jeho zásadní vazbě k České republice. Tvrzená vysoká nezaměstnanost a inflace v Turecku, nízké příjmy a vysoké ceny nejsou okolnostmi, které by bez dalšího nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce založily.
25. Pozbytí příjmu žalobce v České republice spojené s povinností žalobce vycestovat z České republiky může potenciálně způsobit snížení životní úrovně žalobce a jeho rodiny. Tvrzené ohrožení výživy žalobce a členů jeho rodiny lze však stěží dovodit. Nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by na straně žalobce existovaly překážky bránící výkonu zaměstnání jinde než v České republice. Dle obsahu spisu není v zásadě vyloučen ani výkon zaměstnání manželkou žalobce. Mladší potomek již není ve věku, který zakládal nutnost celodenní péče ze strany jeho matky. Možné snížení životní úrovně samo o sobě nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého, resp. rodinného života žalobce. Je třeba si uvědomit, že zrušení zaměstnanecké karty, povinnost vycestovat z České republiky a s tím spojená ztráta příjmu ze zaměstnání v České republice, je zákonem předvídaný následek úmyslného protiprávního jednání, za které byl žalobce v České republice pravomocně odsouzen. Za důsledky svého protiprávního jednání je žalobce odpovědný. Spáchání úmyslného trestného činu vycházelo z jeho vůle. Pokud žalobce nechtěl vystavit svou rodinu potencionální nejistotě spojené se ztrátou zaměstnání a příjmu z něho, měl se protiprávního jednání na území České republiky vyvarovat.
26. Soud má za to, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s namítanou nepřiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně vypořádal. Rozsah vypořádání námitek žalobce odpovídá míře jejich abstraktnosti. Faktický dopad rozhodnutí do situace manželky žalobce a jejich nezletilých dětí žalovaný posoudil,

a to zejména na straně 3 napadeného rozhodnutí. Povinností žalovaného nebylo zabývat se nejlepším zájem nezletilých dětí ve smyslu § 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 95/2025-20, odst. 34 až 36. Obdobně povinností správního orgánu nebylo posuzovat povahu, závažnost či další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika spáchaného úmyslného trestného činu. K tomu srovnej odst. 18 shora.

27. Soud shrnuje, že méně příznivá ekonomická situace v zemi původu žalobce, při absenci tvrzení o mimořádných okolnostech na straně žalobce nebo jeho rodinných příslušníků, nezakládá sama o sobě nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí nezakládá překážku pro realizaci rodinného života žalobce, jeho manželky a nezletilých dětí, současně může vytvořit prostor pro společný život rodiny v zemi jejich původu.
28. Žalovaný na obecná tvrzení žalobce o ekonomické situaci v Turecku uvedená ve vyjádření k podkladům rozhodnutí přiměřeným způsobem, zejména na straně 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí, reagoval. Vycházel z údajů veřejně dostupných na internetu, což odpovídá míře obecnosti námitek žalobce týkajících se situace v Turecku. Dokazování směřující ke zjištění hranice bídy a chudoby v Turecku nebyl žalovaný povinen provádět, neboť tyto skutečnosti zmínil žalobce až v žalobě. Ne zcela příznivá ekonomická situace v Turecku nebyla mezi účastníky řízení v zásadě sporná. Vzhledem k obecnosti tvrzení žalobce o situaci v Turecku, absenci tvrzení o mimořádných okolnostech na straně žalobce, jeho manželky, příp. nezletilých dětí s přihlédnutím k obsahu písemného prohlášení manželky žalobce žalovaný nepochybil, když nepřistoupil k doplnění dokazování výsledkem žalobce a jeho manželky. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn v dostatečném rozsahu.
29. Vzhledem k přijatému závěru o úrovni míry zásahu do rodinného a soukromého života nebylo ani na místě, aby dokazování k tvrzením žalobce prováděl soud.

V. Závěr a náklady řízení

30. Soud shrnuje, že rozhodnutí žalovaného z výše uvedených důvodů hodnotí jako zákonné a žalobní námitky jako nedůvodné. Protože v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 12. května 2026

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra, v. r.
soudce